

DIDACTICA

X

ORAȘUL VI

Umplerea golului, înlănțuire și densitate. Cazul Petricani, an 2.

Fragmente.

Autoritatea locului

1. Cel ce privește este cel ce investește și investește ca răspuns, deschizându-i, astfel, autoritatea aparent ștearsă, *latentă*.
2. În acest caz, Petricani, loc zdruncinat fiind și contradictoriu, el emite apeluri amânându-se pe sine, până când se va ivi reacția adecvată, consimțirea la un „cum” pre-existent, dobândirea privirii *re-cunoscătoare* (văzută ca adevărata *miză* a proiectului).
3. Autoritatea locului se arată în măsura în care re-cunoscătorul îi confirmă și, totodată, îi hrănește autoritatea. Așadar, supunerea față de o așa autoritate se identifică, printr-o imitare *in-sistentă*, cu metabolismul locului.
4. Astfel, autoritatea studentului este una de sine în măsura în care există „o alta”, autoritatea dobândită, este una ce este găzduită și călăuzită de o *alta*, supraordonată.
5. Autoritatea și recunoașterea locului: sau, altfel spus, a-ți *re-cunoaște* proiectul ca fiind creat *deja* și pentru a cărui împlinire nu-ți rămâne decât să te situezi în condiția, slabă și privilegiată în aceeași măsură, de *martor*.
6. Cu alte cuvinte: locul precede „proiectul” pentru că locuirea „donează” locul. Există o manieră proprie locului de a face posibil, și numai el, plăsmuirea a „orice”. Cu alte cuvinte, acel *orice* (posibilitatea aflării realei libertăți) se poate dobândi numai sub autoritatea locului, a ceea ce el este, ca singura certitudine.
7. Petricani: o preeminență a relației, a conexiunilor și a ceea ce este *raport între* față de oricare autonomii (a obiectului). În consecință: nu este nici un moment plauzibil când izolarea proprie obiectului să poată fi legitimă fără o falsificare și neutralizare a continuum-ului, a glisărilor și orizonturilor de semnificativitate a „zilei de azi”.
8. Nu există o casă ci *această casă*, nu departe de strada...cu un copac...vecină cu... și în care, nu de mult... și la care s-a mai adăugat o cameră, nu era așa...etc.
9. A identifica măsura și pasul locului: și anume „la pas”, „cum și cât se poate acum mai bine ca ieri”, a interveni slab fără apetențele de gândire (obstinate) pentru a închide, finaliza. Locul este unul al adaosului, fragmentului, regresului și înaintării, un loc unde, înțeles adecvat, este impropriu să „mergi până la capăt”. De unde o atitudine de tatonare, de *agățare* de ceea ce este *deja*, de un preexistent legitimant călăuzitor.
10. A încerca să deții maniera de fi *înăuntru situației*, de a te *înșuruba* din mers și de a abandona punctul de privire exterior, proiectiv. A fi înăuntru situației: a recompune profilul unei zile (ziua de azi): cum stau lucrurile în preajmă, orizontul de mainiabilitate, ustensilele, grădina, apropierea și depărtările, în curte și dincolo de ea, etc. Casa ca ustensil la *îndemână*.

11. De unde, vizibil în proiectele grupei și în cele acum expuse, mai ales, o încercare proprie celui aflat în condiția *martorului* de a *reține, descrie și păstra* ceea ce este și de a satura „golul” spațiului.